

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2429/2016
30.01.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених: ББ, ВВ, чији је пуномоћник Слободан Дамњановић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за сменски рад, одлучујући о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1847/16 од 28.06.2016. године, у седници одржаној 30.01.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1847/16 од 28.06.2016. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1847/16 од 28.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2726/14 од 21.03.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде зараде за рад у сменама солидарно исплате износе ближе означене овим ставом изреке за период од новембра 2011.године до јула 2014.године, са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова парничног поступка исплате износ од 81.680,00 динара са законском затезном каматом на износ од 65.000,00 динара од дана извршности до коначне исплате, док је део захтева за исплату законске затезне камате на трошкове поступка почев од дана пресуђења до извршности одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1847/16 од 28.06.2016. године, одбијене су као неосноване жалба тужених, а првостепена пресуда у ставу један и у усвајајућем делу става два изреке потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, ВВ, је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је

предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према одредби став 2. овог члана закона, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћеног дела зараде, по основу сменског рада тужиоцу, којом је утврђено да је тужбени захтев тужиоца основан и да су тужени ВВ и ББ солидарно обавезни да утврђену разлику исплате тужиоцу.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер је побијана одлука донета у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженог у пресуди тога суда Рев2 1112/2016, о постојању пасивне легитимације туженог ВВ и његовој солидарној обавези према тужиоцу са туженим ББ, те нису испуњени услови да се ревизија туженог сматра посебном, у смислу члана 404. ЗПП.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао:

Ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради, поднета је Основном суду у Нишу дана 20.11.2014. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 158.410,48 динара. Побијана другостепена пресуда донета је 28.06.2016.године.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе,

ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 13. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, односно измењене одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Са изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**